

**Dissertationes duae [a J. Junckero et J. Burchardo] de viribus medicatis
olei animalis in epilepsia, aliisque affectibus convulsivis.**

Contributors

Juncker, Johann, 1679-1759.
Burchardo, J.

Publication/Creation

London : W. Bowyer, 1732.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/fx8wy6kn>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISSERTATIONES

D U Æ

De VIRIBUS MEDICATIS

OLEI ANIMALIS

I N

EPILEPSIA,

ALIISQUE AFFECTIBUS CONVULSIVIS.

L O N D I N I,

Typis GULIELMI BOWYER,

Veneunt apud G. INNYS in area Occidentali D. Pauli, & J.
ROBERTS in Vico vulgo dicto *Warwick-Lane*.

MDCCXXXII.

[Pret. 1 s. 6 d.]

Frid. Hoffman. Observat. Physico-Chymic. p. 58.

Præterea illud maximè omnium meretur attentionem, quòd destillata ex omnibus animantium partibus olea, crebrâ & repetitâ rectificatione, ad tantum subtilitatis gradum evehi possint, ut aliquanto majori dosi exhibita, gravissimis & inveteratis morbis radicitus extirpandis apta evadant.

Præparatio hoc modo concinnanda est: Sumatur quodcunque Oleum ex partibus animantium destillatum, v. g. sanguinis humani, lumbricorum, eboris vel cornu cervi, & sine ullius rei adjectione ex retortâ vitreâ eò usque abstrahatur & rectificetur, donec nihil fæcum nigrarum & adustarum amplius in fundo relinquatur, quod vix duodecim destillationibus reiteratis obtinetur. Hoc oleum, antea satis crassum & ingrati, foetidi odoris, paulatim & successivè odore suavius & penetrantius sapore efficitur.

Ejusmodi Oleum, ad viginti & ultra guttas jejuno stomacho, sex horis ante accessionem febrium intermittantium datum, dulcem & placidum inducit somnum, ac mirificè febres profligat; in inveteratâ quoque & chronicâ **EPILEPSIA** persanandâ & **MOTIBUS CONVULSIVIS** compescendis præsidium est generosissimum, præsertim si ante consuetum invasionis tempus propinetur, eaque præmittantur remedia quæ nimiae humorum quantitati evacuandæ dicata sunt.

DISSERTATIO
INAUGURALIS MEDICA,
SISTENS
OBSERVATIONES PRACTICAS,
DE
Medicina quadam efficaci in moti-
bus Naturæ exacerbatis.

QUAM

Deo propitio & Rectore Magnificentissimo Serenissi-
mo Principe ac Domino Domino CAROLO Bo-
russiæ Principe, MARCHIONE BRANDENBURGI-
co, &c. gratiosæ facultatis Medicæ consensu
præsiede, præsiede D^{no}. D^{no}. MICHAELE AL-
BERTI, Potentiss. Regis Borussæ Consiliario
Aulico, Medicinæ Professore Publico Ordinario,
Philos. Natur. Extraord. Reipubl. Noriberg. Phys.
Ordin. Academ. Nat. Curios. Collega.

Facultatis Medicæ h. t. Decano Spectatissimo, Patrono ac Pro-
motore suo cum Honoris cultu prosequendo, pro GRADU
DOCTORIS, summisque in arte Medica Honoribus, Insigni-
bus, ac Privilegiis more majorum solenni obtinendis, ad
d. Januar. MDCCXXXIII. horis ante & pomeridianis pub-
licæ ventilationi submittet Auctor

JOANNES JUNKERUS, M. P.
Orphanotrophei Halensis.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
Typis CHRISTIANI HENCKELII, Acad. Typ.

DISSERTATIO IN AUGURIALIS MEDICAE OBSERVATIONES PRACTICAS DE Medicina quadam efficaci in mor- bis Naturae exacerbatis.

Deco proprio & Regere Magnificissimo Serenissi-
mo Principe ac Domino Domino Garro Bo-
nifacio Principe, Marchioni Brandenburgi-
co, &c. gratulor faciente Medico consensu
praeside, praeside D^o. MICHAEL AL-
BERTI, Potentiss. Regis Borussiae Consilio
Aulico, Medicum Professore Publico Ordinario,
Philos. Natur. Extraord. Reipubl. Norberg. Phys.
Ordin. Academ. Nat. Carol. Collega.
Academiae Medicae h. t. Decano spectatissimo, Præfatus ac Pro-
motore suo cum Honoris cultu prosequendo, pro Gradu
Doctoris, summius in arte Medica Honoribus, Insigni-
bus, ac Privilegiis more maximis solenni optinebat, ad
d. Januarii. MDCCXXXII. horis ante & postmeridianis pub-
licæ ventilationi submisit Auctor

JOHANNES JUNKERUS M. P.
Orphanotrophei Halensis.

HALÆ MAGDEBURGICÆ

Typis Christiani Henckellii, Acad. Typ.

DISSERTATIO

INAUGURALIS MEDICA,

D E

Medicina quadam efficaci in motibus Naturæ exacerbatis, &c.

SECT. I.

Observationes practicæ, sine errore collectæ, & cum aliis fideliter communicatæ, quam præcipuum rei medicæ momentum involvant, &, si primum artis finem respiciamus, omnes theoriæ speculationes, longo studio post se relinquant, omnes omnino Practici, qui miseriæ humanæ succurrere in votis quidem habent, inopiam autem suam non raro perspiciunt, uno ore testantur.

SECT. II.

Non desunt quidem libri, imò volumina, quæ observationum practicarum titulo veniunt, ingentem etiam remediorum farraginem satis audacter sæpe commendant. Quid autem in quamplurimis eorum verè desideratur, & quàm minimè de-

B

fectus

fectus rei medicæ per eadem refarciantur, cordatorum virorum legantur & audiantur querelæ.

SECT. III.

Maximè autem omnium adhuc desiderantur talia medicamenta, quæ motus naturæ erroneos ita corrigere & in talem ordinem reducere possint, ut confectaria illa pessima, a vulgaribus hujus census medicaminibus provenientia, excludantur.

SECT. IV.

Defectus tales non divinæ voluntati, utpote in miseriam nostram clementissimæ, sed ipsorum mortalium perversis moribus tribuendos esse censemus. In quo quidem passu, duo potissimum vitia accusanda veniunt, invidia scilicet & levitas mentis humanæ. Illa plurimorum animos ita occupavit, ut exiguas etiam res aliis invideant; & quævis frivola pro arcanis habenda esse putent; qui sanè miseri quovis modo dolendi sunt: Nesciunt enim cur nati sint, neque considerant, quod Deus ipsum Filium suum dono nobis dederit. Hæc, videlicet animi nostri levitas, omnia, quæ patescunt, salutaria remedia, si non sunt pomposa, splendida, pretiosa, artificiosa, flocci facile pendit, & incredulitate sua efficacissimorum etiam remediorum vim enervat: non recordans, quod res, quò simpliciores, eò perfectiores ut plurimum censendæ sint, & ipsa admiranda Dei opera ob eandem animi levitatem, perpetuitate vilescant.

SECT. V.

Hæc considerationes specifico illi remedio, de cujus efficacia in motuum anomaliis observationes quasdam practicas manifestas

nifestas reddemus, præmittendas esse judicavimus, ut duæ illæ animi nostri extremæ perversitates, quantum fieri potest, præcludantur, vel ad minimum, tanquam abominandæ accusentur. Sanè enim, si vel uni mortalium per hæc observationes ansa daretur, auferendi præparato tali remedio cujuscunque afflictæ miseriam, hanc corporis salutem pluris, quàm quævis sinistra utrimque judicia, facturi essemus.

SECT. VI.

Non enim diffiteor, cum Dissertationem Inauguralem scribere mihi imponeretur, quod animi mei vota eò statim abierint, unde ejusmodi thema petendum esset, a cujus evolutione usus qualiscunque medicus in genus quidem humanum redundaret; omnis autem vana ostentatio, quæ hac præcipuè occasione sese immiscere solet, excluderetur. Quem utrumque scopum per electam hanc materiam, ob has rationes attingere spero, quia hujus medicinæ non inventor, sed explanator tantum reputandus sum, & tamen usus salutaris, si rite præparata, dextreque applicata fuerit, haud dubie inde resultabit. Commodum etiam illud inde reportabo, quod supersedere hac ratione potuero multiplici illa enarratione, quam nonnulli jam amici a me de illa re desiderarunt & impetrarunt.

SECT. VII.

Præparatur autem hoc specificum remedium e quacunque animalium parte: ad quod inquirendi primam mihi dedit occasionem Tractatus ille Christiani Democriti, *Vitæ animalis morbus & medicina*, inscriptus, in quo Dominus Auctor pag. 89, & 90. peculiare planè effectus eidem adscribit, cujus ipsissima verba, quia Tractatus non in omnium manibus est, hic

adpono: “ Non possum, quin hic in commodum proximi, & in
 “ demonstrationem assertæ hypotheseos communicem medica-
 “ mentum, quo omnes omnino febres intermittentes, unica sal-
 “ tem administrata dosi, solutas esse sæpissime comperi, & quidem
 “ operatione fatis mirabili; somno enim corripiebantur decum-
 “ bentes, & protracta per horas nonnunquam quindecim dulci
 “ quiete florescente & vivido faciei colore conspicua, frustrantes
 “ paroxysmum sani resurgebant de non recursuro hoste securi.
 “ Eâdem stupendâ vi somniferâ ægrotis, cùm sanis nullum om-
 “ nino somnum inducat, sopivit convulsionum miserandarum
 “ tragœdiam, qua æger libero quasi aëre suspendebatur, mentis
 “ & sensuum, etiam extra paroxysmum impos, & creditus a ca-
 “ codæmone agi: Inducto enim somno triginta horarum inco-
 “ lumem stetit ægrum, loquelâ & intellectu simul redintegratis,
 “ & omnibus medicis qui operam locaverant, una cum præ-
 “ sentibus aliis, quasi attonitis, ac tum de veritate lapidis philoso-
 “ phici & medicinæ universalis ferè persuasis: Licet vilissimum
 “ & abjectum pharmacopœis fuerit medicamentum, patientibus
 “ tamen manibus elaboratum: Cujus saporis grato aromatico si
 “ responderet odoris grave penetrantis conditio, esset quidem
 “ unum ex omnibus quo maxima morborum coagulantium pars
 “ uno quasi ictu, citò, tutò, & jucundè amputari posset. Est istud
 “ oleum destillatum & separatum a suo sale, ex animalis parti-
 “ bus quibuscunque ex *cornuta* sine ullius rei additione eò usque
 “ rectificatum, donec nil adustarum sæcum nigrarum amplius in
 “ fundo relinquat, quod vel quindecim ad minimum repetitio-
 “ nibus obtinetur. Istud, inquam, oleum triginta vel quadragin-
 “ ta guttarum pondere ante paroxysmum jejuno stomacho ex-
 “ hibitum, somno dulci, & de nulla narcosi suspecto, febres
 “ sepelit.

S E C T. VIII.

His perspectis cupidus eram experiundi, num medicamentum tam manifestissimæ non solum, verum etiam omnino securissimæ, efficaciæ à divina clementia mortalibus concessum sit. Cumque in fide Domini Auctoris nullum quidem dubium ponerem, sed in quibusdam tantum hypothesibus diversum sentirem, præparationem illius remedii, ut ut laboriosissimam, cum sincero amico, Domino Joanne Elia Cramero, tum domestico meo, deinde practico Schwinfurtenfi, & jam idem mecum jus ac privilegium artis amplectente, bonâ fiduciâ ordiebamur, ac intra sedecim circiter hebdomadas feliciter absoluebamus.

S E C T. IX.

Subiectum, quod ad præparandam hanc medicinam eligebatur, erat *cruor cervinus*, qui leniter exsiccat, & retortæ immissus, ut artis est, tractabatur. Phlegmate, spiritu & sale volatili accuratissime remotis, solum oleum mediante retorta, eaque quibusvis ferè rectificationibus nova, tamdiu dextro ignis regimine abstrahebatur, donec ne levissimum quidem fæcum adustarum vestigium in vitro visui amplius sese offerret; id quod vicesimâ primâ demum repetitione obtinebatur.

S E C T. X.

Sub his rectificationibus oleum, quod sub initium satis crassum, foetidioris & adversi saporis erat, subtilius, odore paululum suavius, penetrantioris, & balsamici revera saporis in dies reddebatur, donec, uti dictum est, plenariam sui attingeret

perfectionem: Quo fine obtento nostra cupido flagrabat, ut daretur occasio, qua mirificus ille de hoc remedio laudatus effectus observari posset: Semper enim virtus illa soporifera, & febres profligans, quæ a Domino Auctore indicabatur, suspecta manebat, ob tristia illa vestigia, quæ communia in praxi *narcotica*, uti & febres directè *sistentia* ut plurimum relinquunt.

SECT. XI.

Accedebat miles quidam, quadraginta circiter annorum, qui testante Chiliarcha suo, per sex annos Epilepsia laboraverat, ita quidem, ut tribus semper diebus circa conspicuas lunæ phases, plenilunium scilicet & novilunium, ab illa infestaretur. Primo die, quo a morbo hoc corripiebatur, quinquies circiter, altero ter vel quater, tertio semel vel bis paroxysmus recurrebat; à quibus frequentibus paroxysmorum per tot annos insultibus patiens viribus non solum valde exhaustus ac emaciatus, verum etiam mente stupidus, imò quodammodo jam fatuus adparebat.

SECT. XII.

Remedia generaliora, quæ, ut legis est apud Practicos, ante specifici hujus adplicationem debebant adplicari, temporis angustia excludebat: Die enim subsequente paroxysmus recurrebat. Primo illius insultu finito (sub quo lingua ad cruorem usque dentibus fauciata fuit) & altero jam imminente, misero huic guttæ triginta hujus olei propinabantur, quo momento obdormiebat, sub somno sæpius sternutabat, & cum aliquoties de uno in alterum latus recumberet, atque hac ratione semi-vigilans redderetur, dicebat: *o das ist eine gar zu gute Sache!*

SECT.

S E C T. XIII.

Post 26 horas evigilabat, floridus facie, hilaris animo & insolito plane appetitu, cum antea pallidus, flaccidus, tristis & inappetens fuisset. Reliqui paroxysmi omnes, qui expectandi adhuc erant sequentibus diebus, non solum penitus supprimebantur, sed nulli etiam alii recurrebant. Restitutus enim qui per integrum adhuc annum in eo loco permanebat, ne exiguum quidem sanitatis offendiculum persentiscebatur, sed habitus corporis in dies robustior reddebatur, & artus qui antea rigidi ac per omnes morbi annos graviores fuerant, jam ita flexiles & leves sentiebantur, ut restitutus sæpius diceret: *Ich bin in meinen Gliedern so leichte/ daß ich über Stühle und Tische hinüber springen mogte*; imo ipsius ratiocinii læsa facultas mox feliciter redibat. Sic unica dosi atrox hoc malum mirifice tollebatur.

S E C T. XIV.

Quæ animum nostrum gaudia, ob effectum tam stupendum, & omnem scepsin medicam destruentem, repleverint, illi, qui à salute proximi voluptatem concipiunt, facile sanè conjicient, & clementiam divinam, quæ ex ipsa morte, cervo nempe interempto, vitam restaurat, nobiscum extollent.

S E C T. XV.

Alterum exemplum exhibet virgo quædam 17 Annorum, temperamenti potissimum melancholici, & vitæ sedentariæ addicta, quæ ob mensium emanfionem varia hypochondriacohysterica pathemata incurrebat, donec tandem motus illi spastici in convulsivos transmigrarent, ita quidem, ut singulis diebus

bus hora post meridiem quinta paroxysmus epilepticus accederet, & per unius horæ spatium circiter duraret.

SECT. XVI.

Præmittebantur remedia generaliora, primariæ horum motuum causæ, nempe emanfioni mensium, præcipuè destinata, & cum effectus notabilis non ita promptè succederet, sed convulsionibus per aliquot hebdomadas quotidie durarent, parens impulsu aliorum à Chirurgo quodam auxilium petebat, qui remedia ad sensum calida offerebat, unde ille paroxysmus, qui circa vesperam occurrebat, non solum notabiliter exacerbabatur, verùm etiam alius adhuc circa mediam noctem accedebat.

SECT. XVII.

Oleum nostrum, quod multo labore & exigua portione paratum erat, Epilepsiæ huic symptomaticæ opponere, operæ pretium non ducebamus: Nullum enim in præsens periculum affectus tales portendunt, & vilioribus medicamentis, methodo genuina accedente, superantur. Quum verò incolæ illius loci parentis animum non mediocriter affligerent & morbum sub incantationis titulum referrent, parenti de novo auxilium petenti auscultabamus.

SECT. XVIII.

Exhibebantur itaque puellæ xxv guttæ olei ante paroxysmum, à quo momento illa obdormiebat, sub somno frequenter sternutabat, & cum per xxiv horas à somno illo tranquillo, imo dulci plane, evigilaret, nolebat credere, se per tot horas dormivisse, sed eundem adhuc esse diem quo obdormiverat reputabat.

bat. Interea statim exclamabat: O quam esurio! morosa alias & adspectu pallida, jam hilari & florida facie conspicua erat. Vivebat per dimidium annum satis sana, si excipiamus motus aliquos in abdomine leniores, promotionem mensium respicientes.

SECT. XIX.

Monebatur autem subinde, ut ad menses provocandos medicamina adsumeret, sed secura consilium hoc adspernabatur: Unde non potui, quin illi recursum paroxysmi epileptici divinarem. Dictum, factum: Redibant enim circa æquinoctium vernale motus primum spastici, & tandem convulsivi, eaque ipsâ quintâ horâ post meridiem.

SECT. XX.

Omissis jam generalioribus remediis, quæ puella respuebat, oleum secunda vice ad xxv guttas propinabatur, quo momento iterum obdormiebat, sub somno sternutabat, lenem sudorem excernebat, & post xxi horas hilari, florida, appetens evigilabat.

SECT. XXI.

Durabat hæc euphoria non amplius quàm per dimidium iterum annum, ob contumaciam in medicamenta adsumenda perennem: Circa æquinoctium enim autumnale eadem scena ludebatur, quo tempore oleum, tertia vice ad xxv guttas exhibitum, eundem per omnia edebat effectum. Mox deinde domicilium meum ex illo loco longè hinc diffito transferebam, nesciens jam, num menses tandem successerint.

SECT. XXII.

Pro tertio exemplo allegamus virginem plethoricam, xxi annorum, temperamenti potissimum sanguinei, quæ post mensem per integrum annum obstructionem & varia spastica molimina, singulis diebus, horis post meridiem quinque, motibus convulsivis corripiebatur. Nullis aliis præmissis exhibebatur oleum ad xxx guttas, unde statim obdormiebat, sub somno sternutabat, lenem sudorem excernebat, media nocte semivigilans urinam emittebat, & post xxiv horas hilaris, florido adspectu & appetitu ingenti evigilabat. Paroxysmus epilepticus non solum penitus supprimebatur, verum etiam menstruus fluxus sequente die redibat, optimâ cum euphoriâ.

SECT. XXIII.

Quartum exemplum sistit virgo xl. annorum, quæ ab epileptis motibus idiopathicis magis, quàm symptomaticis, per xv annos singulis mensibus bis, incertis tamen diebus, exercebatur. Hæc cum tempus invasionis præscire non posset, olei triginta guttas adsumebat. Nullus quidem subsequiebatur somnus, Epilepsia tamen illo ipso mense semel tantum illam invadebat, & cum altero mense alteram olei dosin accepisset, somnus per quatuor horas sequebatur, & patiens postero tempore satis sana & ab Epilepsia libera vivebat.

SECT. XXIV.

Ad sexum virilem iterum transimus, & pro quinto exemplo adducimus juvenem xxiv annorum, plethoricum, sanguineo-melancholicum, qui per plures annos Epilepsiâ idiopathicâ vexatus

vexatus erat. Tempus invasionis erat quidem incertum, bis tamen per hebdomadem & nocturno plerumque tempore, paroxysmus occurrebat. Præmissis generalioribus, laxantibus scilicet & ipsâ venæ sectione, propinabatur oleum ad guttas triginta, quo momento obdormiebat, sæpius sternutabat, & post xiv horas vegetus expergiscebatur, ac postero tempore ab insultibus Epilepticis liber manebat.

SECT. XXV.

Sextum denique exemplum sistit juvenis xxvii annorum, temperamenti melancholico-sanguinei, qui per varias in familiâ suâ contentiones delirium melancholicum & sæpius quidem per diem incidebat, sermones de rebus sacris frequentes quidem instituebat, in novercam autem animi erat indignabundi, ita ut ne videre quidem illam posset. Offerebantur illi xxx guttæ olei, statim obdormiebat, & cum post octo horas evigilaret, mente erat tranquillus, compositus, Deo verbis emphaticis gratias dicebat, peccati in novercam commissi deprecationem, præcipuè secum, constituebat, & reliquo tempore sanus vivebat.

SECT. XXVI.

Sufficiat hæc de effectu hujus olei manifestissimo in corrigendis motibus erroneis allegasse: plura quidem ejusdem com-
matis exempla huc adponere potuissimus. Ne verò per eandem materiam, frequentius repetitam, nauseam lectori moveamus, allegabimus potius aliquot adhuc exempla, ubi vel nullum, vel exiguum tantum effectum oleum exhibuit: Mutila enim & fide non planè digna est historia illa Medica, quæ effectus quidem salutares hujus vel illius remedii describit, reliquas autem circumstantias, in quibus nullam efficaciam exseruit, tacet.

SECT. XXVII.

Quanquam enim tres olei uncia propemodum ita consumptæ sint, ut in quàm plurimis effectum illum salutarem unica sæpissimè dosis ostenderit: Habemus tamen exempla, in quibus oleum omni studio & observatione adhibitum est, nullam autem constantem edidit efficaciam, luculento sanè testimonio: Quod & hoc remedium, licèt mirifica & jucunda virtute confirmatum, ad imperfectionem tamen rerum humanarum sit referendum, cujus rei tria exempla allegabo.

SECT. XXVIII.

Vir xlvī circiter annorum, temperamenti insigniter melancholici, mania furiosa & motibus Epilepticis per multos annos agitatus erat, cujus miseria licèt primum stimulum ad præparandum hoc oleum nobis adjecerit, a duabus tamen dosibus absenti transmissis, nullo modo auferebatur.

SECT. XXIX.

Puer quidam xiv annorum motibus Epilepticis singulis ferè horis corripiebatur: Vermes quidem satis erant suspecti, remedia autem ad illos expellendos adsumere præfractè recusabat. In hoc cum oleum adhiberetur, nullum effectum exhibebat, sed paroxysmi Epileptici per aliquot adhuc hebdomadas durabant, donec sponte demum cessarent.

SECT. XXX.

Juvenis quidam xxviii annorum, temperamenti melancholico-
sanguinei,

sanguinei, a septimo ætatis anno Epilepsiâ correptus fuit, primis quidem annis paroxysmus quovis trimestri spatio repullulabat, posterioribus autem insultus tales singulis hebdomadibus semel vel bis ordinariè invadebant. Semel per hebdomadam cùm motus illi convulsivi occurrerent, fortiores erant, bis autem quando infestabant, mitiores observabantur. Aliquoties ad decimum usque diem a recursione paroxysmi liber deprehensus est, quo autem casu eo vehementior fuit. Miser hic cum auxilium peteret, febre tertianâ laborabat, quâ convenientibus remediis profligatâ, & aliis generalioribus medicamentis præmissis, olei usus adhibebatur. Sumebat itaque singulis diebus, manè, triginta guttas; octavo autem die, quo paroxysmus maximè timendus erat, secunda adhuc dosis vesperi propinabatur, a quibus omnibus nullus inducebatur somnus. Nono die unica iterum dosis offerebatur, quod etiam decimo factum est. Patiens, quia omnibus hisce diebus ab insultibus Epilepticis, per tot annos ipsi familiaribus, liber fuerat, spem plenariæ ab hoc malo liberationis testabatur, & vale mihi dicens unicam adhuc olei dosin, domum portandam, petebat, ut illam undecimo die, quo semel tantum per omnes illos annos paroxysmum expertus fuerat, sumere, & hac ratione omnem morbi recursum præcludere posset. Verum enimverò cùm parens undecimo die observaret, quod filius patiens satis vegetus surrexisset, dissuadebat olei ulteriorem usum, & hanc residuam dosin, tanquam bonum thesaurum, ad futuram necessitatem reponendam commendabat. Exhibat filius in campum ad consuetos labores suos adgrediendos, cùmque per aliquot horas huic negotio sese dedisset, Epilepsia undecimo hocce die recurrebat; qui casus parentem ita deterrebat, ut ad alterum extremum, nulla scilicet medicamenta amplius adhibere, excurreret; quod decretum suum duabus præcipuè rationibus firmabat: Videlicet aiebat se tam multorum Medicorum remedia jam frustra adhibuisse,

buisse, & patientem in ignem sub paroxysmo aliquando fuisse conjectum, a quo tempore nullum amplius auxilium esse sperandum.

SECT. XXXI.

In affectibus arthriticis olei hujus efficaciam experiundi comoda nondum occasio sese obtulit, quia exiguam illam portionem gravioribus adfectibus destinandam judicavi. In febribus intermittentibus nullum ab hoc oleo vidi effectum, licet aliquoties illud in iisdem adhibuerim; quæ sanè res animum magis erexit quàm confregit; satis enim scio, quod Sylviana illa hypothesis, a quâ Dominus Auctor in hoc quidem passu parum recedit, febrium negotium vix attingat, nedum absolvat.

SECT. XXXII.

Illud non prætermittendum esse existimo, quod ex ore ipsius Domini Auctoris percepi; altiore enim consideratione dignum est. Voluit nempe odorem hujus olei, nonnullis ingratum, corrigere, & ad hoc obtinendum, portionem anisi retortæ immisit. Testabatur autem omnes illos, qui ab oleo, hac additione parato, acceperint, per duas horas visu privatos fuisse.

SECT. XXXIII.

Cæterum notabiles hujus olei effectus ansam nobis dederunt, ut ulteriori chemico examini hanc rem subjiceremus. Videlicet non solum oleum, sed spiritum, sal volatile & fixum conjunximus, & per crebras cohobationes intra dimidii anni tempus certis encheiresibus sal fixum ita volatile redditum est, ut
omne

omne illud adscenderit. Qui autem effectus inde exspectandi sint, nondum satis scio, quia occasio illud experiundi adhuc defuit.

SECT. XXXIV.

Jam cum experientiæ & veritati historicæ primus locus, uti decet, delatus sit, superesset, ut ratio & nexus causalis, quomodo scilicet & cur e tali remedio tales effectus proveniant, ostenderetur. Non autem diffimulo, quod, licet multum de hac re mecum cogitaverim, nunquam tamen satis mihi faciam. Hinc ad asylum illud confugio, quod de specificorum agendi modo ratio nostra nullum facile sibi conceptum formare possit, & quod multa alia adhuc sint in rerum natura, quorum existendi & agendi rationes intellectus noster nondum adsecutus est.

SECT. XXXV.

Faxit autem divina benignitas, ut plures adhuc absconditi naturæ fontes detegantur, & in miseriam humanam, cui Medici præcipuè nati sunt, redundant!

S. D. G.

DISSERTA-

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICO-PRACTICA,

QUA

SPECIFICORUM ANTEPILEPTICORUM,

Sigillatim

OLEI ANIMALIS

Vires examinantur,

Hujusque Virtus & Efficacia in curanda Epilepsia
Rationibus & Experientia confirmatur.

QUAM

Præfide D^{NO}. ABRAHAMO VATERO

Phil. & Med. Doct. & Prof. Publ. Anat. & Botan. Subst. ut &
Societ. Imper. Nat. Cur. & Reg. Britann. Socio.

Facult. Med. h. t. Pro-Decano Spectatissimo,

Domino Patrono, Hospite ac Promotore ad Cineres omni honoris
cultu prosequendo.

Pro GRADU DOCTORIS D. *September.* MDCCXXV.
H. L. Q. C.

Publico Dissidentium examini submittit Auctor & Respondens

HERMANN. JACOB. BURCHARDI, Hamb.

VITEMBERGÆ, Literis Viduæ Gerfdesiæ.

P R O O E M I U M.

AR S, teste Medicorum Principe, longa est, vita verò brevis. Quod hoc effatum revera ita sese habeat, & quotidiana observatione luculenter elucet, hujusque rei exempla satis multa suggerit maxima illa Naturæ amplitudo & vastitas inexhausta. Namque nulli hominum licet in omnia quæ ad eam spectant intimè penetrare, eademque sufficienter cognoscere, quin plura penitus abscondita maneant atque ignota. Nonnulla etiam, quamvis facile obvia sunt, nihilo tamen secius tanquam vilia negliguntur, in quibus tam producendis quàm impendendis miranda Naturæ virtus emicat. Hinc Aristoteles egregiè asserit, quod in omnibus rebus Naturæ semper aliquid admirabile indagandum restet, ideoque felix, inquit, est, qui potest rerum causas cognoscere. In illis occurrunt quæ non quidem ignota penitus sunt, neque tamen multum æstimantur vulgoque vilipenduntur, quorum cognitio Naturæ ministro imprimis tum utilis, tum necessaria existit. Quibus bene cognitis, ille non vana ostentatione ac rixis & altercationibus stultè sibi laudem ac famam comparare studeat; sed Ratione, Experientia, & Prudentia nifus, in monstrosa opinionum medicarum portenta, novitatum quisquiliis & paleas ac sententias quam maximè vigilantium somniis haud absimiles, descriptiones mutilas & detruncatas aut omnino nullas, axiomata vix probabilia, propositiones valde difficiles vel planè erroneas, ordinem confusum, ac Medicinam, proh dolor! innumeris pæne errorum laqueis irretitam, prope atque summa diligentia inquirat, exactè dijudicet & a veritate transversum unguem non discedat. Idque si unquam, certe nostro tempore necessarium

D

est,

est, quo multi turpis quæstûs causa ubivis panaceas atque specifica crepant, ac schedulis publicis summis laudum encomiis extollunt, orbique tantum non obtrudunt. Dari remedia polychresta, quæ in pluribus morbis auxilium ferunt, & euporista specifica, quæ certè cuidam morbi speciei propriè, exquisitè, & nonnunquam unicè medentur, nemo facile negabit. At propterea non omnia quæ ab Empiricis prædicantur, talia sunt, ut potius hi credulis atque superstitiosis hominibus imponant, eorumque crumenas pecunia emungant. Nihilo tamen secius experientia quotidiana testatur, imperitum non tantùm vulgum, sed & eos qui sapientes & docti videri volunt, ad empiricos illos ad sacram tanquam anchoram confugere, ac imposturas istas magno pretio emere. Quis, quæso, est qui persuadere sibi posset, dari homines adeo simplices ac stupidos, ne dicam stolidos, ut impostori, se omnes morbos pertinacissimos solius odoriferi medicamenti beneficio curare velle, promittenti, fidem habeant? Sed tristis experientia hoc ante paucos annos confirmavit, quamplurimos naso adunco se suspendi passos esse, ab institore tali fumum vendente, pyxidem ligneam in qua pugillus salviæ, linteo impuro ac oleo foetido imprægnato, involutus continebatur, sex imperialium pretio emendam, orbi offerente, quam solo odore morbos quoscunque profligare homo vaniloquus gloriabatur. Emunctæ certè naris illum esse oportet, qui in ea virtutem istam olfacere velit. Ita est, *Mundus vult decipi, ergo decipiatur.* Dolendum saltem est, quandoque medicos ipsos non erubescere, sed empiricorum more medicamenta ex simplicibus vulgaribus ac ubivis obviis composita, pro panaceis atque specificis venditare, schedulisque publicis propalare, de quo acquirendi modo iudicium vide in *Act. Breslau. An. 1718. Jan. Class. v. Art. ii. & An. 1721. Oct. Class. v. Art. v. aliisque pluribus locis.* Nullum quidem est dubium, medicos Practicos assiduis laboribus atque observationibus, medicamenti cujusdam effectum singularem

gularem contra hunc vel illum morbum observare, imò beneficio artis chemicæ nova remedia præ aliis efficaciora detegere, quæ ubi ad gloriam Dei in proximique ægrotantis usum ab ipsis vertuntur, laudem omnino isti merentur. Tale medicamentum singulare & efficacissimum omnium consensu est oleum illud animale e cruore vel aliis animalium partibus destillatum rectificatissimum, cujus egregiam vim & efficaciam in Epilepsia domanda compertam habeo. Epilepsia, uti inter alios morbos non tantum maximè horrendus, sed etiam pertinacissimus est, qui sæpissimè non nisi cum ipsa vita terminatur, ita contra nullum ferè frequentiora specifica, quam contra eundem, occurrunt; omnibus tamen hætenus cognitis remediis antepilepticis palmam facile præripit oleum dictum animale. Hujus præparationem atque virtutem antepilepticam, cum sub ductu atque moderamine clarissimi Junckeri Medici Orphanotrophei Halensis meritissimi Patroni ac Præceptoris colendissimi videre & iterato observare mihi contigerit, non aliud quàm hoc argumentum, speciminis inauguralis loco, hac occasione exponere volui. Præmissa igitur Epilepsiæ Theoria, examinabo prius aliorum specificorum vires, tandemque olei hujus virtutem antepilepticam declarabo, & aliquot casibus singularibus illustrabo. Faxit Deus immortalis, ut hoc institutum cedat in sui honorem & ægrotantium salutem, ad quem finem omnes nostros conatus dirigere fas est, quia vita est brevis, ars vero longa.

D 2

THES.

T H E S. I.

EPilepsia, quæ aliàs morbus fonticus, comitialis, herculeus, caducus, item divinus audit, uti nemini obscurum esse potest, homines ea affectos adeo miserè excruciat, ac tot tantasque cum illis tragœdias ludit, ut mirum non sit tales quandoque pro obsessis habitos fuisse. Hi enim quos ista invadit, subito medias inter actiones convulsi, attoniti ac quasi a fulmine tacti concidunt, cum cessatione omnium sensuum internorum & externorum, stertunt, strident, caput artusque graviter concutiunt, & mirè flectunt, truncum totum modo attollunt, modo deprimunt, tantâ quidem vi, ut plures homines ad reprimendum istum conatum impares sint; quidam ex his vociferantur, rident, delirant, hinc inde decurrunt, aut corpus circumagunt, & rotant, saltant, gestusque tam horrendos edunt ut quis talia non nisi a Dæmone proficisci posse crederet. Effectuum horum admirandorum causa cum maximè obscura sit, non est quod mireris auctores in ea assignanda tantopere hallucinatos esse, & ad explicanda affectus gravissimi symptomata stupenda, stupendas quoque causas excogitasse, & particulas spasmodicas, copulas explosivas, combinationes iniquas, irrequietæ materiæ & spirituum collisiones, crebrasque & vehementes explosiones finxisse. Principiorum istorum insufficientiam perspicientes, alii potius animæ utilitati & commodo totius corporis prospicienti, ac ad amovendum id quod ipsi est molestum, consilio summæ prudentiæ pleno, omnes conatus impendenti, totum negotium adscribendum esse judicant; de quo argumento pluribus egit *Tabor, Exercit. Med. Tract. III. c. 1.* Animæ sanè imperium in organa actionibus voluntariis inservientia adeo manifestum est, ut a nemine negari possit; in viscera vero interna motionibus vitalibus, & necessariis destinata, obscurius quodam-

quodammodo deprehenditur, quia hæc, eadem inscia, vel saltem non advertente, peraguntur. *At triviale hoc argumentum, quod anima hæc non agat, quia illorum non sit conscia, everti eo quod neque indubiarum sui actionum sit absolute conscia, judicat celeberrimus Stablius in erudita de Mechanismi & Organismi diversitate, disquisitione.* Injurious certè in animam nostram nos fore mihi videtur, si illam ab actionum vitalium directione excludere vellemus, quia, hæc a summo creatore primo nostro parenti inflata, illum demum vivere incepisse, e sacris literis constat. Illa etiam corpus suum non relinquit, donec destructis organis vitalibus, istud ad circulum sanguinis vitamque ab anima continuandam ineptum evadat. Patet hoc præterea ex alterationibus manifestis, ab animi pathematibus in pulsu & respiratione obviis, atque ex morbis aliisque effectibus inde dependentibus. Multo minus eorum mihi arridet sententia, qui non solum motiones vitales & necessarias, sed actiones etiam voluntarias, sensusque internos & externos a directione animæ non pendere, sed ea quoque absente, a corpore exerceri posse, contendunt. Non immerito ergo cordatiores in locum simplicis mechanismi, qui conceptum nimis crassum involvit machinæ sine principio dirigente agentis, organismum in corpore nostro potius substituere consultum duxerunt. Sed mitto hanc controversiam, ad Physicos potius & Theologos pertinentem, & converto me ad causam Epilepsiæ proximam, ipsam nimirum texturam corporis & organorum ejus mechanicam læsam, & vitia succi per nervos influentis, quæ sola a Medico cognosci, ac debitis remediis corporalibus corrigi possunt. *Organismi quippe, censente celebratissimo Stablio, l. c. proprium omnino est, seu essenziale requisitum, ut mechanicam habeat dispositionem, & quidem hanc non solum in genere, quatenus in omni subiecto corporeo, mechanica dispositio absoluta necessitate præsto est, sed prorsus etiam in specie ita, quemadmodum illi rei cui*
proprie

propriè destinatur, omnino etiam mechanica proportionè conspirat, atque quadrat. Non itaque corpus nostrum ut simplex machina considerandum & tractandum est, sed animæ quoque pathemata curiose observanda sunt. In curatione tamen uti morborum aliorum, ita Epilepsiæ, ad læsionem structuræ partium solidarum & vitia fluidarum primario respiciendum, quibus remediis debitis pro causarum diversitate & indicantium suasu prudenter applicatis, obviam ire oportet.

THESES. II.

Epilepsia itaque proxime & immediate pendet a liquidi per nervos influentis motu inæquali & irregulari, simulque impetuofo, in tubulis nervorum tenuissimis & angustissimis, involucro communi firmiter colligatis, quo ipso corpus ejusque membra, beneficio muscutorum antagonistarum modo violentius contractorum, nunc iterum relaxatorum, contra voluntatem ac Naturæ ordinem, huc illucque trahuntur ac mirè distorquentur. Hujus rei ratio aliunde repetenda non est, quam a succi hujus in quibusdam tubulis nervosis difficulter moti regurgitatione, aut ejus resistentia versus cerebrum, ob quam reliquæ fibræ ac nervi premuntur & gravius laceffuntur, atque sic motus liquidi per eosdem influentis, alias regularis & blandus, confunditur ac fortior redditur. Constat hoc manifestò ex punctura nervorum, & experimento in animalibus instituto, quando medullarum spinalem acuto instrumento perforamus, unde mox convulsiones excitantur, nullam aliam certe ob causam quàm quòd instrumento pungente fibræ aliquot laceratæ retrahantur, succoque nervoso transitus denegetur, in reliquis vero eo fortius rentis, motus ejusdem intendatur & exacerbetur. Quod laceratio fibrarum nervosarum efficit, idem quoque obstructio interna & pressio ac irritatio externa fortior & violenta præstat,

uti

uti inferius patebit. Ea enim corporis totius, propter nervos a cerebro per omnes partes expansos, harmonia, &, ut ita dicam, sympathia est, ob quam nervo uno in quacunque corporis parte inclementius tacto, vel quocunque modo gravius læso, reliqui omnes in consensum trahuntur, motusque irregulares & impetuoſi excitantur. Sed idem præterea effectus oritur a fibrarum cerebri medullarium, ob defectum humorum eorundemque sufficientis expansionis, subsidentia subitanea, qualis ab effusione humorum vitalium & in moribundis contingit, quo ipso succus nerveus in organa externa subito propellitur, motusque in iis convulsivos excitat. Causas itaque omnes remotiores ad duas generales classes cum Hippocrate reduxerunt, nempe ad repletionem & inanitionem, quam divisionem solam in medendo utilem esse censet *Pitcairnius Elem. Med. Phys. Mathem. l. ii. c. 5. p. 151. Quamvis enim, ut judicat Moor in Patholog. Cerebr. cap. xi. p. 341. exempla, ab auctoribus ad rei illustrationem adducta de corio & fidiū nervis ab aere madido impletis nimis inanitis contrahi solitis, non satisfaciant, cum tamen exempla & effectus veritatem dieti Hippocratici evincant, sententia ipsa repudianda non est, sed explicanda.*

THESES. III.

Ex dictis quilibet videt, nullam convulsionem aut Epilepsiam illæso cerebro aut genere nervoso excitari posse, utpote a quo omnes motus, uti regulares & naturales, ita irregulares & præternaturales pendent. In cerebro quippe ac cerebello atque spinali medulla, e sanguine continuo rivo per arterias allato, in corticali substantia secernitur liquidum illud tenuissimum atque summe mobile, quod per angustissimos tubulos medullares ad nervos influens, animæ nostræ instrumentum ac causa omnium motuum proxima est. Illud ergo ex quacunque cau-

sa cerebrum ac nervos premente, irritante vel lacerante, ita ut motus ejus per has vel illas fibras intercipiatur vel difficilis redatur, in angustiam redactum tantos conatus in partibus musculosis & fibrosis exercet, ut ad ebullitiones atque explosiones recurrere opus nullatenus fit. Observantur propterea motus Epileptici induci a variis causis cerebrum & principia nervorum immediatè afficientibus, motusque succi nervei in eo turbantibus, quales sunt vehementiora pathemata, ira, terror, nec non gaudium nimium, res quæcunque cerebri atque meningum fibras prementes, vulnerantes, ac lacerantes, humores ipsi five quantitate, five qualitatibus vitiosis peccantes in vasis stagnantes aut extravasati, atque principiis nervorum vel fibris medullaribus molesti, vel fragmenta & spicula a cranio secedentia, post graves capitis contusiones, cum depressione cranii vel fissuris & fracturis ejus, aut saltem commotiones fortes cerebri. Ita in Epilepticis, faniem putridam ac glutinosam, abscessus in cerebro, humores gelatinosos cerebri sinus & interstitia inter illud & membranas opplentes, obstructions vasorum jugularium ab humore concreto, polypos sinuum Duræ Matris, materiam adipi similem in ventriculis cerebri, & innumera alia præternaturalia, sectio post mortem instituta manifestavit, uti videre licet apud *Bonet. in Sepulchret.* l. i. sect. xii. Vidi ego in Epilepticorum corporibus dissectis, sanguinem sine evidenti labe grumosum, intra vasa stagnantem, vel extravasatum valde ichorosum, foetidum atque putridum, circa basin atque spinalem medullam insigni copia hærentem. Subinde tamen crebrum ipsum nulla labe laborat, sed Epilepsia a causis, in partibus remotis ipsisque visceribus internis latentibus & genus nervosum graviter afficientibus, dependet. Sic motus Epileptici inducuntur non tantum a vulneribus nervorum ipsorum, & partium tendinosarum & nervosarum, luxationibus articulorum, fracturis ossium cum spiculis periostitio infixis, aliisque ejus generis

ris injuriis externis, sed & ab obstructionibus vel læsionibus aliis viscerum nervosorum ventriculi atque intestinorum, lienis, uteri & aliorum.

THESIS. IV.

Fluit ex his distinctio Epilepsiæ, ratione subjecti formalis vel radicalis, in idiopathicam & sympathicam, prout materia morbifica vel in ipso cerebro vel aliis partibus & visceribus, vel in ipso sanguine & reliquis humoribus hæret. Dicitur propterea alia hypochondriaca, hysterica, intestinalis. Potest etiam hæc vocari symptomatica, quia aliis morbis supervenit: e. g. variolis, morbillis, febribus malignis, dentitioni difficili & torminibus ventris in infantibus, passioni cholicæ, iliacæ, vermibus, calculo, vulneribus nervorum & partium nervosarum, doloribus quarumcunque partium acutis, suffocationi hystericae atque hypochondriacæ. Differt porro Epilepsia ratione graduum, quatenus alia levis est, alia gravis, perfecta vel imperfecta, cum vel sine motibus convulsivis partium externarum, unde illa externa magis & explicita, hæc interna vel implicita vocari potest, quæ sæpe cum Apoplexia vel Lipothymia ab ignavis confundi solet. Præcipue notari meretur illa species, qua sensus omnes vigent, motibus tantum in organis motoriiis externis turbatis; unde ægri durante paroxysmo omnia vident, & audiunt, omniumque postea reminiscuntur, sed loqui nesciunt, quidam etiam imminente illo delirant, ac phantasmata varia de spectris aliisque rebus extraordinariis formant. Alii rident, saltant, currunt, & gesticulationes varias edunt, corpus suum rotant; quale exemplum habet Thomas Erastus, qui dicit se curasse adolescentem, paroxysmi Epileptici tempore ter quaterve sæpius in gyrum sese vertentem, impetuque facto, priusquam concideret, procurentem, qui ad se rediens omnium eorum,

rum, quæ evenissent, ignarus fuit. Pertinet huc Epilepsia rotatoria, ante aliquot annos circa Annæbergam in pueris præprimis observata, ubi ægri ea affecti corpus in terra volvebant, quod malum vulgus incantationi adscribebat, medici verò a vermibus derivabant, & remediis anthelminticis feliciter curabant. Ita Domino Præsidi nuperrimè casus obtigit in foemina, Epilepsia cursoria affecta, quæ certum tantum cursum hinc inde tenuit, & a loco isto a circumstantibus averti nulla ratione potuit, e quo suspicio fascinationis orta est. Porro ratione motus diversi Epilepsia dividitur in Emprosthotonon, ubi corpus antrorsum flectitur; Opisthotonon, quando illud retrorsum trahitur; Tetanon, si totum corpus vel membra ejus rigida apparent, prout succus nerveus in hos vel illos musculos fortius irrumpit, vel per omnes simul æqualiter premit. In specie Spasmus dicitur partium internarum, imprimis vesicæ urinariæ & biliaris, ventriculi & intestinorum, sive quoad totum sive quoad orificia, constrictio violenta, quia in his partibus muscoli in contrarias partes trahentes deficiunt, a quo differt motus convulsivus, quo organa musculis contrariis gaudentia alternis vicibus contrahuntur & rursus extenduntur. Tandem ratione accidentium alia est simplex, alia composita cum aliis morbis, hæreditaria, connata vel ascititia, recens vel inveterata, vaga vel periodica, quæ divisiones per se patent. Multum ad certas periodos, quas Epilepsia observat, faciunt Lunæ mutationes, imprimis si obstructio mensium vel etiam vermes in culpa sunt. Observavi ego a febribus intermittentibus male curatis, ut & a vermibus, paroxysmum certis diei horis accessisse.

THESES. V.

Ex annotatis circumstantiis intelligentibus nunc facile erit Epilepsiam cognoscere, atque ab aliis affectibus analogis distinguere.

guere. Confundi imprimis cum Epilepsia solet Lipothymia; imò ægri ipsi & agnati illam Lipothymiam appellare malunt, a Medico tamen istæ probe discerni debent e signis diversis, quæ sunt in hac; facies cadaverosa, frigus totius corporis, pulsus deficiens, respiratio nulla vel saltem non adeo laboriosa, quæ omnia ordinariò aliter se habent in Epilepsia. Ab illa præterea hæc non minus ac ab Apoplexia & Catalepsi distinguitur, per motus convulsivos si non extrinsecos, tamen internos, qui ex murmuribus ventris, vomitibus, vel dejectionibus involuntariis urinæ, seminis aut excrementorum alvinorum cognoscuntur. Communiter quoque Epileptici pollices manuum intra pugnum contractum abscondere ac firmiter continere solent; unde etiam, hoc signo deficiente, ignari Epilepsiam adesse vix persuaderi possunt. Deficiunt tamen motus convulsivi externi in suffocatione seu passione ita dicta hysterica & hypochondriaca, in quibus tamen convulsiones internarum partium adsunt, & sensu globuli ex abdomine versus fauces ascendentes ab ægris percepto, sese manifestant, & hoc ipso ab Epilepsia distinguuntur, ut ut revera sint species Epilepsiæ internæ & particularis, atque si augeantur, in Epilepsiam universalem abeant. Ita nominatim pavores in somno in infantibus Epilepsiam prænunciant, & ab hac non nisi gradu differunt. Sed non tantum signa Epilepsiæ præsentis nosse sufficit, consultum etiam est scire indicia paroxysmi imminentis, ut ægro in tempore succurrere, vel minimum corpus a gravioribus læsionibus præservare queamus. Equidem non semper tales prodromi præeunt, sed ægri subitò, nullis signis futuri paroxysmi perceptis, concidunt, quandoque tamen vertiginem aut scintillas oculis obversantes ante accessum ejus sentiunt, interdum etiam horrores aut sensus quidam frigiditatis e partibus remotis caput versus ascendens, ab ipsis perceptus paroxysmum instantem indicant.

THESES. VI.

Pro diversitate igitur causarum, subjectorum, graduum, complicationum, aliarumque circumstantiarum, nunc facilius nunc difficilius curatu est Epilepsia. Observatio quotidiana docet, Epilepsiam quidem, per se non lethalem, plerumque tamen admodum diuturnum pertinacissimum, ac difficillimum affectum curatu esse. Epilepsia quippe hereditaria vel connata nunquam, idiopathica rarissimè, sympathica interdum saltem curatur, teste *Pitcairn*. l. c. A Parentibus enim, cum ipso semine communicata, vel in utero contracta, dispositionem vitiosam in corpore tenello inducit, nulla arte corrigibilem. Ut potius infantes Epileptici, intra sex septimanas adhuc constituti raro evadant, observante celeberrimo *Junckero in conspectu Medicinæ Theor. Pract. Tab. liv. p. 448*. Provehentioris verò ætatis infantes, uti ex levioribus causis ob teneritudinem generis nervosi a dentitione difficili, lacte corrupto, inter eruptiones variolarum, & morbillorum, a vermibus, aliisque causis faciliè fiunt Epileptici. Ita quoque remotis istis causis faciliùs curantur, imò licet non sanentur, circa annos pubertatis, erumpente imprimis in puellis fluxu mensium, non raro sua sponte liberantur, post illud tempus autem contracta, aut adhuc durans, plerumque commoritur ægro. Sic idiopathica, quia communiter læsam texturam cerebri ejusque medullæ supponit, rariùs quoque curatur, quia ad tubulos ejus tenuissimos difficilis admodum accessus medicamenti datur, nisi forsan a causis ab extra illud prementibus, talibus quidem, quæ removeri possunt, e. g. spiculis aut humoribus extravasatis, meningibus vel superficiiei cerebri incumbentibus, dependeat malum. Sympathica verò aut symptomata, quæ aliis morbis supervenit, facilius sanatur, modò morbus fundamentalis tolli queat, quales sunt vulnera, luxati-

luxationes, fracturæ & hujus generis alia. Cæterum Epilepsia inveterata ac imprimis idiopathica, memoriam abolet, stupidos reddit, tandemque communiter in Apoplexiam terminatur.

THESES. VII.

Ex ingenti ista varietate Epilepsiæ, hætenus exposita, judicatu nunc erit facillimum, quid de specificis Antepilepticis innumeris, omni tempore a Medicis æque ac Empiricis tantopere commendatis sentiendum sit, quorum paucissima magnificis illis laudibus & expectationi satisfaciunt. Multa in primis eorum sunt quæ vanitatem ac superstitionem sapiunt, & licet quædam non omni vi medicamentosa destituantur, plus tamen non præstant quàm alia analogæ, ac propterea a medico rationali non admittenda sunt. Rejici hic merentur amuleta superstitiosa, e.g. ex sambuco in salice crescente, annuli ex ungula alcis aut dente equi marini in digitis gestati. Pertinet huc bilis canis atri, lingua ex vivo tetraone, incus & malleus ex aure vitulina, habito respectu ad sexum, ossa de corde cervi, Wormiana, secunda primiparæ, hippomanes, usnea cranii humani, ideo quod, ut loquitur Etmullerus, confermentata in ea sit mumia capitis microcosmici, ipsum cranium hominis violenta morte truncati. Hoc quidem majoris est efficacis, quam cranium ex cometeriis desumptum, non ex illa causa quam celeberrimus Valentini in museo affert, quod in eo spiritus vitales a terrore concentrati ac quasi incarcerati sunt; sed quia recentius & nondum gelatina & sale volatili orbatum, quàm illud, quod ex hominibus morbis chronicis vel acutis defunctis, in terra putredine corruptum est: Nec tamen forte plus præstat, quàm cornu cervi, dens equi marini, & similia animalium ossa. Sufficit si cranium, moriente Rennaudæo, L. III. Dis. c. 19. insepultum, h. e. furis suspensum vel alterius hominis, nullius tamen morbi intervenientis, mor-

tui, explicante *Ranzovio de Tuend. sanitate c. 35. vid. Manget. Biblioth. Med. Pract. cap. de Epileps. p. 121.* Ita absurda est ratio, quam ob rem ungula alcis, & quidem tantum e pede sinistro posteriori desumpta, non tantum internè, sed & externè amuleti loco appensa, vel capiti supposita, Epilepsiæ specificè mederi creditur; quia nempe animal malo hoc affectum, beneficio frictionis cum ungula, ab illo se liberet. Vana pariter est persuasio, quam ob rem, præeunte Helmontio, sanguis calidus, ab homine capite multato exceptus, Epilepticis epotandus commendatur, quod nempe Archæus Epilepticorum furibundus ab Archæo timido perterritus mansuescat, ac propterea remedium illud non immeritò infidum ac inefficax, imo inhumanum atque crudele æstimatur in *Actis Uladislaviens. Mens. Oct. 1720. Class. iv. Art. ix. & Mens. Jun. 1721. Class. iii. Art. xvii. & effectum nullum vel plane noxium inde secutum esse, variis exemplis confirmatur.*

THESES. VIII.

Sed mitto illa, quæ vanitatis atque superstitionis nota laborant, & transeo ad alia remedia rationalia & euporista, quorum insignem numerum e triplici regno præbet nobis Pharmacia? E regno minerali primum certè locum obtinet vitriolum, quod omni tempore magni æstimatum fuit a Medicis, tum ob alia quam plurima remedia ex eo prostantia, tum maxime ob spiritum ejus volatilem sive per se, sive addito spiritu urinæ aut vini, ex eo paratum, nec non ob sulphur ejus narcoticum, quod illud in sinu suo fovet. Eiusdem virtutis laudatur sulphur Antimonii solare, ac propter illud Cinnabaris nativa & Antimonii, quæ nihil est aliud quàm Mercurius dulcis ac sulphure solari tinctus, ut & Æthiops mineralis, e sulphure communi & Mercurio vivo paratus, quæ duo corpora per sublimationem alias

præbent Cinnabarim vulgarem, quæ omnia suo tempore & juxta rationis suam adhibita, ad hoc malum imprimis in infantibus domandum, insignem affectum præstant. Pertinent huc corallia rubra, nec non succinum per se præparatum, aut oleum & sal volatile ejus cum spiritu cornu cervi, fuliginis, atque tartari sociatum. Inter vegetabilia eminent præ aliis radix & semen Pœoniæ, radix Valerianæ, viscum Quernum & Corylinum, ex corylo destillatum, oleum Heraclinum, famosum Bulandi, carbo Artemisiæ rubræ, ut ut non ipso Johannis die effossus, carbo & flores Tiliæ, semen sulphureum Lycopodii, & quod adhuc nobilius judicat Etmullerus, e iulis Coryli. E regno tandem animali longe plura occurrunt, quæ ab Auctoribus commendantur, quæ tamen cum judicio ita a Medico rationali sunt seligenda, ut omittantur sordida, qualia sunt sterminus pavonis & leonis, excrementum album Gallinæ ovis incubantis, partim etiam talia, quæ quidem non inefficacia, ex vana tamen persuasionem, quod spiritus vitalis iis inesse credatur, ut cerebra animalium, corda & hepata talparum, ranarum viridium, aut quod animalia, ista Epilepsia affecta, specificè quoque ad ejus curam faciant, uti hirundines & ungula alcis, & quidem, ut antea monui, sinistri pedis posterioris, ab Empiricis laudantur. Quæcunque sunt animalia aut partes eorundem, in Epilepsia usum suum præstare possunt, quia partibus terreis absorbent, gelatina copiosa acredinem salium involvunt & temperant, atque salino-sulphureis urinosiis resolvunt, atque humorum stagnantium motum in tenuissimis tubulis potenter promovent. Quia tamen hæc principia, in primis salinæ sulphuræ partes in aliis animalibus, ut insectis, præcipuè lumbricis terrestribus, & in quibusdam animalium partibus, præprimis ossibus ac cornibus, nec non dentibus animalium & spinis piscium, in largiori quantitate deprehenduntur, aut facilius ex iis educi queunt, aut alia commodius præparari & propi-

propinari possunt, alia quoque præ aliis non immeritò eliguntur. Ita in castoreo præsentiam salis hujus volatilis oleosi copiosissimi ipse odor prodit, ejusque efficacia insignis deprehenditur, in affectibus omnibus spasmodicis viscerum nervosorum, capitis, ventriculi, atque uteri. Ergo mirum non est, sal volatile urinosum & oleosum, ex quibuscunque animalium partibus ac ipso sanguine arte chemica præparatum, summè purificatum, & iteratis rectificationibus subtilisatum & exaltatum, quale est oleum animale, mirandos in Epilepsia & affectibus aliis spasmodicis effectus præstare. Quam ob rem ad hujus olei præparationem usumque declarandum nunc me accingo.

THESES. IX.

Præparationem vel propalationem hujus olei debemus Christiano Dippelio, ob alia quoque medicamenta per orbem famigeratissimo, qui illud primum tanquam specificum antifebrile, omnes febres intermittentes unica Dosi profligans, commendavit. His tantis de hoc medicamento encomiis excitatus, laudatus D. Junckerus, cum Doctiff. D^o. D. Joanne Elia Cramero, medico Schwinfurtenfi, ejusdem elaborationem suscepit, eaque ad finem perducta, experimentis variis institutis, stupendam ejus efficaciam in Epilepsia observavit, multisque casibus singularibus, in *Dissertatione sua inaugurali de Medicina quadam efficaci in motibus Naturæ exacerbatis*, confirmatum publico exhibuit. Effectum pariter ejus singularem in sistenda Hydrophobia, affectu hæctenus incurabili, & cum hac conjunctis vomitibus enormibus a D^o. D. Joanne Carolo Mollero Medico Neosoliensi annotatum videre licet in *Actis Breslaviens. An. 1722. Mens. Mart. Class. ii. Art. iii.* Extrahitur hoc oleum per destillationem ex quibuscunque animalium partibus, ac continuatis per longum tempus rectificationibus tandem perfi-

perficitur, donec ab omni impuritate liberatum, aquæ instar limpidum, odoris aromatici evadat. Ab olei hujus 20 vel 30 guttis propinatis, Epileptici brevi post in somnum profundum, ad triginta quandoque horas durantem, communiter incidunt, sæpius sternutant, atque post unam vel alteram dosin usurpata feliciter curantur.

THESES. X.

Medicamenti hujus efficaciam, a nulla alia causa, quam ab exquisitissima puritate, subtilitate atque penetrabilitate pendere, nemo facile negabit. Quandoquidem enim Epilepsia in cerebro atque genere nervoso, tubulis tenuissimis atque angustissimis prædito sedem suam habet, opus sane est, ut remedia, quæ in ea curanda effectum præstare debent, eousque penetrare queant. Olea autem animalia atque vegetabilia nihil aliud sunt, quam salia volatilia, in partibus resinosis atque sulphureis concentrata, multis tamen adhuc impuritatibus mucosis atque viscosis terrestribus involuta, quibus per artem separatis, olea ista penetrantissima evadunt. Exemplum e vegetabilibus præbet oleum laterinum, philosophorum dictum, ex oleo olivarum mucoso atque viscoso, lateribus vel cineribus candentibus affuso, per destillationem elicatum. E lignis verò tale oleum non nisi extrema ignis tortura extrahitur, idque valde empyreumaticum atque foetidum, in affectibus tamen nervosi generis efficacissimum, quale est oleum heraclinum Rylandi, e corylo paratum. Animalia verò eorundemque partes, uti propter continuas circulationes humorum atque digestiones intestinas fortiores, præ aliis copia salis volatilis oleosi abundant, ita hoc partibus gelatinosis involutum, non nisi putredine aut igne fortiori ex iis separari potest, quo ipso tamen multæ partes impuræ terrestres atque viscosæ simul elevantur. Hæ tamen per rectificatio-

tiones iterato institutas ac summa cum patientia continuandas, successu temporis separantur non tantum, sed etiam partes sulphureæ hoc ipso magis recluduntur atque subtilifantur, oleumque ita subtilissimum, penetrantissimum, & quasi æthereum evadit. Hoc ergo, ob partium volatiliū summam subtilitatem mobilitatemque per sanguinem ad ultimos corporis atque viscerum vasorumque minimorum recessus, quorsum aliis medicamentis non facile datur aditus, mire penetrat, humores crassos atque viscidos attenuat & dividit, obstructions in minutissimis vasculis referat, atque sic malis abinde dependentibus potentissime occurrit.

THESE. XI.

Non immerito igitur hoc oleum specificum antepilepticum audit; quoniam in Epilepsia pertinacissima atque inveterata, in minima quantitate exhibitum, præ aliis effectum admirandum præstat. Propterea tamen non promiscue in omni Epilepsia ab eodem salutaris effectus sperari potest, si causa talis est, quæ ab illo removeri non potest, uti sunt, exempli causa, spicula & ramenta ossium, cerebro ac nervis infixæ, aut humores extravasati, sub calvaria aut dura matre cerebro incumbentes, atque illud prementes, aliaque. Ideoque monente clarissimo Actorum Breslaviensium Auctore *An. 1718. Jan. Class. v. Art. I. §IV.* prudentia & circumspectione Medica in ejus applicatione opus est, ut Epilepsia idiopathica & sympathica distinguatur, in quarum priori efficacia medicamento major esse videtur quàm in posteriori, causa morbi materialis prius removeatur, ac præterea insequens somnus, sternutatio, & alia operationis medicamenti, resolutionis materiæ morbificæ, & effectus salutaris indicia sedulo observentur. Plurimum etiam refert quo tempore medicamentum exhibeatur, siquidem, observante celeberrimo

rimo D^{no}. Junckerō, ac me cum auditoribus ejus reliquis, circa noctem tempore somni consueto assumptum medicamentum felicissimam operationem edidit, alio vero tempore propinatum non item, ut potius exacerbatio mali ac symptomata vehementiora inde secuta fuerint. Hujus rei rationem non aliam esse credo, quàm quod tempore somni naturalis, quo aliàs circulationes & secretiones in corpore nostro, ob remittentem quodammodo elaterem fucci nervei, blandiùs peraguntur nec ita a motionibus externis turbantur, medicamentum illud penetrantissimum propinatum, sanguinis rarefactionem augendo, circuitumque humorum vitalem intendendo sine turbatione effectum salubrem edere queat. Tandem omne punctum fert exquisita purificatio ejusdem, ad quam non una vel altera destillatio sufficit, sed rectificationes e novis semper retortis continuandæ, donec oleum instar aquæ puræ limpidum non tantum evadat, sed & tractu temporis pelluciditatem istam servet, quam, nisi sufficienter depuratum sit, cum nigredine & opacitate permutare solet. Ad hanc puritatem citius obtinendam multum conferre, si post aliquot rectificationes, digestionem per temporis spatium exponatur, atque postea denuo rectificetur, experimento Domini Præsidis edoctus sum. His ita præmissis, ad casus a me observatos nunc accedo.

FOemina xlii annorum, summè sanguineo-cholerica, & a prima juventute laboribus durioribus afflueta, post expertam undecimo ætatis anno hæmorrhagiam narium fortem, mensium fluxum mature accedentem & ad hunc usque diem regulariter per octo dies singulis mensibus durantem extra ingravitationis statum in se observavit, viro vero vigesimo secundo anno juncta, septem liberorum mater extitit, quos inter tres ultimi mortui in lucem editi fuerunt; hæc, ultimo illo puerperio peracto, gravissimo morbo decubuit, a quo vitam perægrè servavit; post illud tempus verò gravissimis doloribus capitis & lumborum indies ingravescentibus tempore nocturno, in primis æstivo tamen quàm hyemali mitioribus, durante nihilo secius fluxu mensium regulari & copioso, a vi. annis afflicta auxilium nostrum petiit. Referebat illa, se clavum quasi per temporum ossa infixum percipere, atque a quatuor inde diebus motus in abdomine spasmodicos, ac vehementes thoracis versus lumborum regionem constrictiones, ac si corpus ligamento validissimo stringeretur, percipere. Ab illo tempore ista multos medicos & chirurgos consuluerat, sæpius venæ sectiones largiores & scarificationes, nec non externa epithemata atque spiritus in usum tracta fuerunt, a nullo tamen ullum levamen percepit ægra. Huic præmisso laxativo ex drachm. ij. Ess. laxat. a quo, quod nunquam antehac medicamento purgante usa erat, triginta sedes cum euphoria & aliquali dolorum mitigatione sequebantur, & interpositis aliis medicamentis aperientibus & alterantibus, pulvere temperante, tartar. vitriol. nitro depurato, pillulis balsamicis Stahlî, &c. ter triginta guttas olei animalis circa noctem propinavi, cujus beneficio illa ab omnibus symptomatibus feliciter liberata fuit. A prima dosi somnus longus quidem non secutus, per tres tamen horas quievit ægra, reliquam noctem inquietudine transiens.

gens de calore interno conquerebatur, nec extra lectum ob vertiginem subsistere poterat; erumpente tamen sudore copioso, imprimis in capite, a vii. ad xi. horam matutinam durante, levamen insigne sentiebat; quo viso interpositis aliquot diebus, alteram dosin propinavi, a qua somnus xxxiii horarum secutus omnes dolores sopivit, remanente tamen gravitate capitis & surditie atque obstructione alvi. Quare pillulas Stahlianas per sex dies continuandas ipsi exhibui, a quibus quotidie aliquot sedibus magna copia pituitæ excreta fuit, accedentibus simul mensibus tempore consueto, per quatuor tantum dies nunc fluentibus. Quoniam autem gravitas capitis & difficultas auditus nondum cessabat, tertiam dosin ipsi dedi, a qua post somnum xviii horarum vegeta ac alacris surrexit, saltem quod surditas adhuc duraret. Post quatuordecim verò dies accessit ophthalmia gravissima oculi unius ob metastasin materiæ morbificæ caput hæctenus gravantis, quæ tamen altero die sine usu ullius remedii evanuit, & cum hac omnia symptomata penitus cessarunt. In hac ægra quidem Epilepsia universalis & perfecta nondum adfuit, spasmi tamen interni uterus male affectus, & materia morbifica caput gravans Epilepsiam successu temporis inducere valuisse.

C A S. II.

Fœmina xvii annorum melancholico-cholERICA xvii ætatis anno viro nupta, trium liberorum mater, ac quadragesimo primo post gravem alterationem, subsistente statim fluxu mensium, quandoque etiam irregulariter posthac incidente, ab illo tempore gravissimis symptomatibus in malo hysterico consuetis indies crescentibus afflicta, quadragesimo quinto anno tandem in veram Epilepsiam incidit. Hæc nullis purgationibus, venæsectionibus, scarificationibus aliisque remediis, a medicis, chirurgis,

necnon

necnon empiricis acceptis quicquam cessit, adeo ut eo tempore quo ad me accessit bis vel ter quotidie novo paroxysmo tentaretur. Huic ergo versus noctem primam dosin xxx gutt. Olei Animalis præbui, a cujus assumptione transacta nocte somno inquieto cum infomniis anxiis, ægra manè motus febriles sentiebat, de languore & appetitu dejecto conquerebatur. Epilepsia verò cessabat nisi quod aliquando circumstantes oculorum distortionem in ea perciperent; sed quarto die adhibitis interea medicamentis antifebrilibus, remittentibus insultibus febrilibus, Epilepsia repetiit, sed multo blandius ac semel tantum in die accessit; quamobrem, adhibitis prius aliis remediis generalioribus, post trium septimanarum, decursum circa tempus fluxus mensium per intervalla adhuc apparentis, alteram dosin ipsi dedi, unde per duas integras dies noctesque continuò dormivit; ac licet interdum excitaretur, statim rursus in somnum incidit. Ab illo tempore Epilepsia penitus cessavit, menses regulariter fluxerunt, ægraque ab illo tempore optimè se habuit.

C A S. III.

Vir xxxi annorum temperamenti sanguineo-cholerici in infantia jam tum ob dentitionem difficilem motibus convulsivis tentatus, decimo quinto ætatis anno verberibus frequenter a magistro suo afflictus, Epilepsia afficitur. Hæc versus vigesimum ætatis annum ingravescente, nil quicquam proficientibus medicamentis ad eam curandam adhibitis, vigesimo secundo anno suasu amicorum uxorem duxit, a quo tempore per quatuor annos ab Epilepsia liber extitit; sed vigesimo septimo anno acceptis in ebrietate plagis illa de novo accessit; & quoniam iste prava diæta usus est ac potui inprimis deditus fuit, successu temporis adeo invaluit, ut primum singulis mensibus, postea singulis septimanis paroxysmi urgerent, licet aliquoties quotannis venæ-

venæsectiones atque scarificationes aliaque remedia adhibuerit. Commendatis itaque diætæ regulis, præmissa venæsectione ac interpositis laxantibus, imprimis pillulis Stahlianis, per aliquod temporis spatium pulveribus antepilepticis, ex lumbricis terrestribus, talis leporis, cinnabari antimonii, & evacuantibus ipsum tractavi, a quibus aliquale levamen percepit. Sed malo penitus non cessante xl guttas olei nostri tempore somni illi propinavi, unde per tredecim horas quietè dormivit, frequenter sternutavit atque ab omni malo liberatus est, nec postmodum, uti post dimidium anni spatium mihi confessus est, ullo paroxysmo tentatus fuit.

C A S. IV.

Homo rusticus xix annorum melancholico-sanguineus a spectri, uti referebat, visu Epilepsia afficiebatur, atque ab usu plurimorum remediorum nullum levamen sentiebat, ut potius malum sensim acerbius redditum tandem singulis pleniluniis aliquot paroxysmis repeteret. In hoc a prima dosi olei nostri paroxysmi ad novilunii tempus translati fuerunt, post alteram verò ac tertiam dosin exhibitam, secuto pariter somno largiori, in totum cessarunt.

C A S. V.

Puer x annorum a crusta lactea repulsa & vermibus, horrendis motibus Epilepticis cum paralyfi lipothymiis, aliisque affectibus complicatis, misere decumbens, præmissis generalioribus & anthelminticis, unica dosi xx guttarum olei animalis, feliciter a me restitutus est.

THESES. XII.

Ex hætenus adductis rationibus & recensitis casibus sufficienter constare judico, quanta sit vis & efficacia olei animalis in Epilepsia curanda, ut adeo eidem inter alia medicamenta antepileptica non locum tantum, sed ferè principatum concedendum esse quilibet videat. Posset tamen cuipiam adhuc suspecta videri nimia illa activitas medicamenti a quo, ob rarefactionem massæ sanguineæ fortiores faciliè inflammationes, febres, aliaque mala induci possent. Docet quidem casus secundus, febrilem affectum in fœmina ista a prima dosi secutum fuisse; ista verò febris pro critica potius quàm symptomatica, a resolutione & metastasi materiæ morbificæ orta habenda est, quæ tamen, hac dissipata, mox cessavit, & ægræ nihil mali attulit. Etenim teste Hippocrate ii Aph. xxvi. febrem convulsioni supervenire melius est, quàm convulsionem feбри. Posset tamen eidem obviam iri, per laxantia atque inprimis per venæsectionem in plethoricis præmissam. Neque etiam somnus diuturnus, cum sternutatione frequenti, ab illo inductus, ab usu ejus nos deterrere debet, ut potius ille inter signa felicitis operationis referendus sit. Hæc igitur de olei animalis virtute antepileptica hac occasione annotasse sufficiat.

C A S. V.

Puer x annorum a crassa lactis repulsa & vermicibus, horren-
dis moribus Epilepticis cum paralyti lipothymis, aliisque af-
fectibus complicatis, melle decumbens, præmittis generalibus
& anticholericis, unica dosi xx gutturum olei animalis, reli-

F I N I S.

T U R S.